

Posudek vedoucího diplomové práce na diplomovou práci Miroslava Makajeva „Postavení vlády v ústavních systémech vybraných států světa“

Diplomová práce je sepsána v rozsahu 137 normostran textu, k němuž je připojen přehled jejího obsahu, seznamy pramenů a literatury a resumé v anglickém a českém jazyce.

Práce je členěna na obecnou a zvláštní část. V obecné části (str. 6 až 28) diplomant provádí klasifikaci ústavních systémů z hlediska forem vlády, a to dle jím vybraných českých a zahraničních teoretiků (Klokočka, Filip, Elgie, Siaroff). Následně se obecně věnuje jednotlivým institutům souvisejícím se vznikem, složením a zánikem vlády, tj. zejména otázce osoby povolané k sestavení a jmenování vlády, předpokladům k členství ve vládě, otázce souběžného členství ve vládě a v parlamentu, vztahu odpovědnosti vlády parlamentu a rozpouštění parlamentu.

Ve zvláštní části (str. 29 až 139), nazvané „vláda v ústavních systémech vybraných zemí“ se diplomant věnuje analýze postavení vlády v konkrétních státech, které sdružuje do skupin buď podle typu právní kultury nebo geografické blízkosti. Takto se postupně věnuje vybraným státům Commonwealthu, parlamentním monarchiím kontinentální Evropy, západoevropským republikám, středoevropským zemím, balkánským republikám, „postsovětským“ republikám a do zvláštní skupiny zařazuje islámské země se státem Izrael. K tomu vymezuje ještě jakousi „sběrnou skupinu“, do níž řadí Bhútán, Bangladéš, dále Jihoafrickou republiku a také (dle Siaroffa) Botswanu, Nauru a Marshallovy ostrovy. Samostatně pak pojednává o České republice (str. 132 až 137). Diplomantovu klasifikaci jistě nelze považovat za nespornou, a to již z hlediska jím provedeného zařazení jednotlivých států do jím vytvořených skupin: např. Německo by mohlo spíše patřit do skupiny západoevropských republikánských ústav než do skupiny ústav zemí střední Evropy (maďarská i polská ústava jsou ústavami jiné doby i koncepce, než je Základní zákon SRN). Podobně může být sporné, zda Řecko, řazené mezi balkánské republiky, nemá svou ústavou blíže spíše k západoevropským ústavám, než k ústavám, resp. k ústavnímu vývoji Srbska, Chorvatska a Albánie (autor na str. 82 zřejmě omylem zmiňuje, že se ve skupině balkánských států budě věnovat i Rumunsku, což ovšem následně nečiní). Je však nesporné, že diplomantova klasifikace zahrnuje v každé z vymezených skupin vždy klíčový stát či státy, které vytvářejí svébytný model ústavního uspořádání.

V partii věnované České republice doporučuje diplomant zavedení ústavních lhůt pro postup prezidenta republiky při jmenování vlády, „zejména s přihlédnutím k extrémně dlouhému procesu formování vlády po volbách v roce 2006“ (str. 134). K tomu lze namítnout, že jmenování (natož samotné formování) 1. Topolánkovy vlády po volbách v r. 2006 nebylo zdrženo v důsledku prodlev na straně prezidenta republiky, ale především prodlužováním ustavující schůze Poslanecké sněmovny (v důsledku neshody nad volbou jejího předsedy), což ve smyslu čl. 73 odst. 2 věty druhé Ústavy mj. bránilo vládě J. Paroubka podat demisi a prezidentovi republiky jmenovat novou vládu. Lhůty pro prezidenta by zde nic nezměnily.

Závěr: Předložená diplomová práce splňuje formální požadavky kladené na práce tohoto druhu. Po stránce obsahové prokazuje diplomantovu hlubší znalost zadaného tématu, jeho schopnost kritické analýzy a práce s tuzemskou i zahraniční odbornou literaturou.

Diplomovou práci Miroslava Makajeva proto **d o p o r u č u j i** k ústní obhajobě.

V Praze dne 18. září 2012

JUDr. Radovan Suchánek, Ph.D.

